

Cartea lui Daniel - Numărul Nouăzeci

Destrămarea „Zilnicului”: o examinare istorică a controverselor și contradicțiilor

Jeff Pippenger

2024-02-23

Dacă ați privit cu atenție ultimul pasaj din articolul precedent, ați fi observat sursa originală a pasajului care se găsește în cartea *Early Writings*, pe care A. G. Daniells pretinde că a luat-o cu el la întrevvedere sa din 1910 cu Sora White asupra subiectului „the daily”. Cei care lucrau pentru a întemeia „minciuna” că „the daily” reprezintă lucrarea lui Hristos din sanctuar aveau nevoie să submineze aprobarea directă și clară dată de Sora White vederii corecte prezentate de aceia care au vestit strigătul ceasului judecății. „Minciuna” pe care au născocit-o era că singura avertizare asupra căreia Sora White era specifică era avertizarea împotriva fixării de timp. Aceasta este ceea ce Arthur White încearcă să stabilească în biografia sa și este ceea ce tatăl său, fiul lui Ellen White, și Daniells căutau să dovedească prin întrevvedere născocită.

După cum s-a arătat deja, nu există nicio consemnare a vreunui interviu între Sora White și Daniells cu privire la subiectul „zilnicului”. Presupusul interviu a fost propus în 1931. Dacă Sora White ar fi aprobat, într-un interviu din 1910, concepția decăzută a lui Daniells despre „zilnic”, de ce ar fi păstrat el tăcerea timp de douăzeci și unu de ani cu privire la aprobarea ei, el, pe care Sora White îl identificase ca fiind plin de zel în promovarea punctului său de vedere? Nu a fost un interviu, ci o născocire.

Inventarea interviului a urmărit să plaseze contextul declarației ei despre „necurmata” ca și cum ar fi fost ceva incidental avertizării ei împotriva stabilirii de date, iar Arthur White și-a pus amprenta asupra minciunii prin felul în care a prezentat-o în istoria din 1931. Ca creștin, ar fi trebuit pur și simplu să relateze istoria și să lase revizionismul istoric în afara ecuației. Am încheiat ultimul articol cu pasajul din 1850 din care este derivat pasajul din *Early Writings*. Declarația a apărut pentru prima dată în 1850, în *Review*, iar apoi din nou în cartea *Experience and Views*. A treia oară apare în cartea *Early Writings*, însă, în evoluția ei către cartea *Early Writings*, au survenit anumite schimbări. Totuși, nu am afirma că multe dintre scrierile Spiritului Profetic au fost schimbate, așa cum susțin unii în efortul lor de a-i discredita lucrarea.

„Domnul mi-a arătat că harta din 1843 a fost călăuzită de mâna Sa și că nici o parte a ei nu trebuia schimbată; că cifrele erau așa cum le voia El. Că mâna Sa era deasupra și ascundea o greșeală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni nu o putea vedea, până când mâna Sa a fost retrasă.”

„Atunci am văzut, în legătură cu «Neconținutul», că termenul «jertfă» a fost adăugat de înțelepciunea omenească și nu aparține textului; și că Domnul a dat înțelegerea corectă a acestuia acelor care au vestit strigătul ceasului judecății. Când exista unitate, înainte de 1844, aproape toți erau uniți în privința înțelegerii corecte a «Neconținutului»; dar din 1844 încoace, în confuzie, au fost îmbrățișate alte concepții, iar întunericul și confuzia au urmat.” *Review and*

Herald, 1 noiembrie 1850.

Acest pasaj a apărut inițial în publicația intitulată The Present Truth din 1849, dar a fost tipărit în Review and Herald în noiembrie 1850. În manuscrisul original, sora White afirmă în mod direct că scrie mai multe lucruri pe care Domnul i le arătase de curând, iar, pe măsură ce citiți întregul articol, veți vedea că sunt tratate multe subiecte. Există aproximativ douăzeci de subiecte diferite care i-au fost arătate. Ideea este că, în articolul original, subiectul „jertfei necurmate” și subiectul „stabilirii de date” au constituit două descoperiri diferite ale lucrurilor care i-au fost arătate.

În manuscrisul original, ele au fost identificate în paragrafe diferite. Când pasajul a fost retipărit în Experience and Views, editorii au unit paragraful în care sora White susține perspectiva pionierilor asupra „necurmatei” cu paragraful următor, care avertizează împotriva stabilirii de date. Pe măsură ce citiți originalul, observați că accentul este pus asupra unor subiecte prin folosirea majusculilor. În paragraful în care ea aprobă perspectiva pionierilor asupra „necurmatei”, ea scrie cu Majusculă cuvântul Daily, iar în paragraful următor scrie cu Majusculă cuvântul Time, marcând astfel o distincție directă între cele două subiecte care i-au fost arătate.

„Dragi frați și surori,”

„Aș dori să vă ofer o scurtă schiță a ceea ce Domnul mi-a arătat de curând în viziune. Mi-a fost arătată frumusețea lui Isus și dragostea pe care îngerii o au unii pentru alții. Îngerul a spus: — Nu puteți voi să priviți dragostea lor? — urmați-o. Tot astfel trebuie și poporul lui Dumnezeu să se iubească unul pe altul. Mai bine să cadă vina asupra ta decât asupra unui frate. Am văzut că solia «vindeți ce aveți și dați milostenie» nu fusese dată de unii în lumina ei clară; că adevăratul scop al cuvintelor Mântuitorului nostru nu fusese prezentat limpede. Am văzut că scopul vânzării nu era acela de a da celor care sunt în stare să lucreze și să se întrețină singuri, ci de a răspândi adevărul. Este păcat să fie sprijiniți și încurajați în lenevie aceia care sunt în stare să lucreze. Unii au fost zeloși să participe la toate adunările, nu pentru a-L slăvi pe Dumnezeu, ci pentru «pâinile și peștii». Unii ca aceștia ar fi fost mult mai bine acasă, lucrând cu mâinile lor la «ceea ce este bine», pentru a împlini nevoile familiilor lor și pentru a avea ceva de dat spre susținerea prețioasei cauze a adevărului prezent.

„Unii, am văzut, greșiseră rugându-se pentru bolnavi ca să fie vindecați înaintea necredincioșilor. Dacă vreunul dintre noi este bolnav și cheamă pe prezbiterii bisericii să se roage pentru el, potrivit cu Iacov 5:14, 15, ar trebui să urmăm pilda lui Isus. El i-a scos pe necredincioși afară din încăpere, apoi l-a vindecat pe cel bolnav; tot astfel, și noi ar trebui să căutăm să fim despărțiți de necredința celor care nu au credință, atunci când ne rugăm pentru bolnavii dintre noi.”

„Apoi mi-a fost îndreptată din nou atenția către vremea când Isus i-a luat pe ucenicii Săi deoparte, singuri, într-o odaie de sus, și mai întâi le-a spălat picioarele, iar apoi le-a dat să mănânce din pâinea frântă, spre a reprezenta trupul Său frânt, și din rodul viței, spre a reprezenta sângele Său vărsat. Am văzut că toți trebuie să lucreze cu înțelegere și să urmeze pilda lui Isus în aceste privințe și că, atunci când iau parte la aceste rânduieli, trebuie să fie, pe cât este cu putință, despărțiți de necredincioși.”

„Potom mi bolo ukázané, že sedem posledných rán bude vyliatych po tom, čo Ježiš opustí Svätýňu. Anjel povedal: Je to hnev Boha a Baránka, ktorý spôsobuje skazu alebo smrť bezbožných. Pri hlase Božom budú svätí mocní a hrozní ako vojsko s práporcami; ale vtedy ešte nevykonajú napísaný súd. Vykonanie súdu nastane na konci tisíc rokov.“

„După ce sfinții sunt schimbați în nemurire, sunt răpiți împreună, își primesc harpele, cununile etc. și intră în Cetatea Sfântă, Isus și sfinții se așază la judecată. Cărțile sunt deschise: cartea vieții și cartea morții; cartea vieții cuprinde faptele bune ale sfinților, iar cartea morții cuprinde faptele rele ale celor nelegiuți. Aceste cărți au fost comparate cu Cartea legii, Biblia, și potrivit cu ea au fost judecați. Sfinții, în unire cu Isus, își rostesc judecata asupra morților nelegiuți. Iată! a spus îngerul, sfinții șed la judecată, în unire cu Isus, și dau fiecăruia dintre cei nelegiuți după faptele săvârșite în trup, iar în dreptul numelor lor este trecut ceea ce trebuie să primească la executarea judecății. Aceasta, am văzut, era lucrarea sfinților împreună cu Isus în Cetatea Sfântă, înainte ca ea să coboare pe pământ, de-a lungul celor 1000 de ani. Apoi, la încheierea celor 1000 de ani, Isus și îngerii, și toți sfinții împreună cu El, părăsesc Cetatea Sfântă și, în timp ce El coboară cu ei spre pământ, morții nelegiuți sunt înviați, iar atunci chiar oamenii aceia care „L-au străpuns”, fiind înviați, Îl vor vedea de departe în toată slava Sa, cu îngerii și sfinții împreună cu El, și se vor jeli din pricina Lui. Ei vor vedea urmele cuielor din mâinile și din picioarele Sale și locul unde I-au împuns coasta cu sulița. Urmele cuielor și ale suliței vor fi atunci slava Sa. La încheierea celor 1000 de ani Isus stă pe Muntele Măslinilor, iar muntele se despică și devine o câmpie întinsă, iar cei care fug în acel timp sunt cei nelegiuți, care tocmai au fost înviați. Atunci Cetatea Sfântă coboară și se așază pe câmpie.”

„Atunci Satana îi insuflă pe cei nelegiuți, care au fost înviați, cu duhul său. Le măgulește spunându-le că oastea din Cetate este mică, iar oastea lui este mare și că ei îi pot birui pe sfinți și pot lua Cetatea. În timp ce Satana își aduna oastea, sfinții erau în Cetate, privind frumusețea și slava Paradisului lui Dumnezeu. Isus era în fruntea lor, călăuzindu-i. Deodată, iubitul Mântuitor a dispărut din mijlocul nostru; dar curând I-am auzit glasul plăcut, zicând: «Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți împărăția pregătită pentru voi de la întemeierea lumii.» Ne-am strâns în jurul lui Isus și, chiar când El a închis porțile Cetății, blestemul a fost rostit asupra celor nelegiuți. Porțile au fost închise. Atunci sfinții și-au folosit aripile și s-au ridicat pe vârful zidului Cetății. Isus era și El cu ei; coroana Sa strălucea de o slavă orbitoare și măreață. Era o coroană înăuntrul alteia, șapte la număr. Coroanele sfinților erau din aurul cel mai curat, împodobite cu stele. Fețele lor străluceau de slavă, căci erau după chipul desăvârșit al lui Isus; iar când s-au ridicat și s-au mișcat cu toții împreună spre vârful Cetății, am fost răpită de priveliște.”

„Apoi cei răi au văzut ce pierduseră; și foc a fost suflat de Dumnezeu asupra lor și i-a mistuit. Aceasta a fost executarea judecății. Cei răi au primit atunci după cum sfinții, în unire cu Isus, le hotărâseră în timpul celor 1000 de ani. Același foc de la Dumnezeu care i-a mistuit pe cei răi a curățit întregul pământ. Munții sfărâmați și zdrențuiți s-au topit de mare arșiță, atmosfera, de asemenea, și toată pleava a fost mistuită. Atunci moștenirea noastră s-a deschis înaintea noastră, glorioasă și frumoasă, și am moștenit întregul pământ înnoit. Am strigat cu toții cu glas tare: Slavă, Aleluia.”

„Am văzut, de asemenea, că păstorii ar trebui să se sfătuiască cu aceia în care au motive să aibă încredere, cu aceia care au fost în toate soliile și sunt statornici în tot adevărul prezent, înainte de a susține vreun punct nou de însemnătate, despre care ar putea socoti că este sprijinit de Biblie. Atunci păstorii vor fi pe deplin uniți, iar unirea păstorilor va fi simțită de biserică. Am văzut că o asemenea cale ar preveni dezbinări nefericite și atunci nu ar mai exista primejdia ca turma prețioasă să fie dezbinată, iar oile risipite, fără păstor.”

„23 septembrie, Domnul mi-a arătat că El Și-a întins mâna a doua oară ca să recupereze rămășița poporului Său și că eforturile trebuie dublate în acest timp al adunării. În timpul împrăstierii, Israel a fost lovit și sfâșiat; dar acum, în timpul adunării, Dumnezeu va vindeca și va lega rănila poporului Său. În timpul împrăstierii, eforturile depuse pentru răspândirea adevărului au avut doar puțin efect, au realizat puțin sau nimic; dar în timpul adunării, când Dumnezeu Și-a pus mâna să-Și adune poporul, eforturile de a răspândi adevărul își vor avea efectul rânduit. Toți ar trebui să fie uniți și plini de zel în lucrare. Am văzut că era o rușine ca cineva să se refere la timpul împrăstierii pentru exemple care să ne cârmuiască acum, în timpul adunării; căci dacă Dumnezeu nu face mai mult pentru noi acum decât a făcut atunci, Israel nu va fi niciodată adunat. Este tot atât de necesar ca adevărul să fie publicat într-o foaie, pe cât este să fie predicat.

„Domnul mi-a arătat că diagrama din 1843 a fost îndrumată de mâna Sa și că nicio parte a ei nu trebuia să fie schimbată; că cifrele erau așa cum le voia El. Că mâna Sa era deasupra și ascundea o greșeală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni nu o putea vedea, până când mâna Sa a fost retrasă.

„Apoi am văzut, în legătură cu „Zilnicul”, că termenul „jertfă” a fost adăugat de înțelepciunea omenească și nu aparține textului; și că Domnul le-a dat înțelegerea corectă a acestuia aceluia care au vestit strigătul ceasului judecății. Când exista unitate, înainte de 1844, aproape toți erau uniți asupra înțelegerii corecte a „Zilnicului”; dar din 1844, în această confuzie, au fost îmbrățișate alte concepții, iar întunericul și confuzia au urmat.

„Domnul mi-a arătat că Timpul nu a constituit o probă din 1844 și că timpul nu va mai constitui niciodată o probă.”

„Apoi mi-a fost îndreptată atenția către unii care se află în marea rătăcire că sfinții încă urmează să meargă la Ierusalimul Vechi etc., înainte ca Domnul să vină. O asemenea concepție este de natură să abată mintea și interesul de la lucrarea prezentă a lui Dumnezeu, sub solia îngerului al treilea; căci, dacă noi trebuie să mergem la Ierusalim, atunci gândurile noastre vor fi în mod firesc acolo, iar mijloacele noastre vor fi reținute de la alte întrebări, pentru a-i duce pe sfinți la Ierusalim. Am văzut că motivul pentru care au fost lăsați să cadă în această mare rătăcire este acela că nu și-au mărturisit și părăsit erorile în care s-au aflat de-a lungul unui număr de ani trecuți.” Review and Herald, 1 noiembrie 1850.

Пасусот започнува со изјавата: „Сакам да ви дадам краток преглед на она што Господ неодамна ми го покажа во видение.“ Беа изнесени неколку теми, и таа не го спои пасусот што се однесува на „секојдневната“ со следниот пасус. Тоа беше направено подоцна од уредниците, кои го вметнаа овој пасус во Experience and Views, а потоа и во Early Writings.

Во Experience and Views, уредниците ги изоставија првите осум пасуси и ги споија пасусите што се однесуваа на она што ѝ беше покажано во врска со „секојдневната“ и со одредувањето време. Experience and Views беше објавена во 1851 година, а потоа Early Writings беше објавена во 1882 година.

Scrierile timpurii erau, în esență, aceleași patru paragrafe care apăruseră în Experience and Views, dar cu o excepție semnificativă. În Experience and Views, paragraful alcătuit dintr-o singură propoziție, care trata stabilirea timpului, era unit cu paragraful precedent, care trata „necurmatul”. Apoi era inclus paragraful care urma inițial după paragraful referitor la stabilirea timpului. În Early Writings, un paragraf provenit dintr-un pasaj diferit din Experience and Views a fost plasat între paragraful care tratează acum atât „necurmatul”, cât și stabilirea timpului, și cel care era urmat inițial de un paragraf ce indica de ce era greșit să se facă pelerinaje la vechiul Ierusalim.

Paragraful care a fost eliminat dintr-o altă pagină a cărții Experience and Views și care apoi a fost inserat în pasajul din Early Writings nu a făcut decât să sporească confuzia cu privire la „necurmata”, care începuse încă din 1844. Paragraful nu făcea parte din relatarea originală a viziunii ei, scrisă de sora White.

„Domnul mi-a arătat că solia celui de-al treilea înger trebuie să meargă înainte și să fie vestită copiilor risipiți ai Domnului și că ea nu trebuie legată de timp; căci timpul nu va mai fi niciodată o probă. Am văzut că unii dobândeau o însuflețire falsă, izvorâtă din predicarea timpului; că solia celui de-al treilea înger era mai puternică decât poate fi timpul. Am văzut că această solie poate sta pe propria ei temelie și că nu are nevoie de timp pentru a o întări și că ea va merge cu putere mare, își va face lucrarea și va fi scurtată în dreptate.” Experience and Views, 48.

Paragraful de la pagina patruzeci și opt din Experience and Views a fost inserat după paragraful din Early Writings, care fusese alcătuit prin combinarea a două paragrafe diferite, și a pus un accent asupra stabilirii de date care nu exista în narațiunea originală.

În 1931, bătrânii de odinioară care conduceau poporul din Ierusalim au născocit o istorisire potrivit căreia Daniells o intervievase pe Sora White în 1910, iar în mărturia pe care o oferă Daniells el face referire la diagrama din 1843 și spune că a arătat spre sanctuarul inexistent de pe diagramă, în timp ce o intervieuva pe Sora White. Se presupune că avea cu el cartea Early Writings și că, întrebând-o ce a vrut să spună, pe temeiul răspunsurilor ei nu a putut decât să conchidă că pasajul din Early Writings care susține poziția pionierilor cu privire la „necurmata” era în realitate un avertisment împotriva stabilirii de timpuri. La douăzeci și unu de ani după interviul născocit și la șaisprezece ani după moartea persoanelor presupus intervievate, Daniells așază această mărturie în istoria celei de-a treia generații.

F. C. Gilbert a fost un erudit al limbii ebraice și nu a susținut pur și simplu concepția corectă despre „zilnicul” ca fiind păgânismul doar pentru că pionierii și Ellen White au spus că așa este. El a apărat-o pe temeiul unei înțelegeri a textului ebraic pe care îl folosise profetul Daniel. El a fost principalul erudit adventist al limbii ebraice în acea perioadă. Pe măsură ce controversa cu privire la „zilnicul”, pe care Daniells și Prescott o promovau, continua să crească, Gilbert a fost unul dintre

erudiții de seamă care au stat în apărarea poziției pionierilor. El a avut o întrevedere cu Ellen White la 8 iunie 1910 și mai târziu a consemnat ceea ce au discutat el și sora White. Mărturia lui Daniells este într-un totul contrară celei a lui F. C. Gilbert.

În volumul douăzeci, paginile șaptesprezece până la douăzeci și doi, din Manuscript Releases, sora White se adresează poziției lui Daniells și a lui Prescott cu privire la „zilnic”. Formulările pe care le găsiți în relatarea lui F. C. Gilbert despre interviul său cu Ellen White sunt aproape identice cu ceea ce a afirmat însăși sora White în pasajul din Manuscript Releases. Prin urmare, timp de mulți ani înainte ca Manuscript Releases să fie publicate și puse în circulație, nu a existat nicio mărturie inspirată concretă care să respingă sau să susțină afirmația lui Daniells cu privire la conținutul interviului pe care se presupune că l-a avut cu sora White. Și, mai important, nu a existat nicio aprobare inspirată pentru concepția sa greșită despre „zilnic”. Și, cu atât mai important, acum, de vreme ce Manuscript Releases sunt disponibile, tot nu există nicio aprobare inspirată pentru concepția sa greșită despre „zilnic”!

Dar totuși, astăzi adventismul laodicean este învățat că Sora White nu are nicio poziție cu privire la „necurmata”, decât că aceasta nu este „o chestiune de test” și că ar trebui „să păstrăm tăcerea asupra acestui subiect”. Ceva este răsturnat astăzi, iar ceea ce este răsturnat este faptul că adevărata poziție cu privire la „necurmata” se află acum în opinia minoritară printre poporul lui Dumnezeu. În 1910, punctul de vedere minoritar era cel al lui Conradi, promovat de Daniells și Prescott, iar punctul de vedere majoritar era poziția pionierilor.

Următoarea este declarația lui F. C. Gilbert cu privire la interviul său cu Sora White, care ar trebui comparată cu Manuscript Releases, și care a fost inclusă în întregime în al optzeci și unulea articol al acestei serii The Book of Daniel.

„Daniells și Prescott... nu le-ar da fraților mai în vârstă din lucrare nicio ocazie să spună ceva.... Daniells a fost aici să mă vadă, iar eu nu l-am primit.... Nu am vrut să am nimic de spus cu el despre nimic. Despre «zilnica», pe care încercă să o susțină, nu este nimic în ea.... Când am fost la Washington părea că ceva le încorseta pur și simplu mințile, și nu păream să-i pot atinge. Noi nu trebuie să avem nimic de-a face cu acest subiect al «zilnicei»... Știam că vor lucra împotriva soliei mele, iar atunci oamenii n-ar fi crezut că era ceva în solia mea. I-am scris și i-am spus că se arăta nepotrivit pentru a fi președinte al Conferinței Generale.... nu omul care să păstreze Președinția.”

„Dacă acest mesaj despre «zilnic» ar fi fost un mesaj de punere la probă, Domnul mi-ar fi arătat. Oamenii aceștia nu văd în această privință sfârșitul de la început.... Refuz cu desăvârșire să-i văd pe vreunii dintre cei care sunt angajați în această lucrare.”

„Lumina care mi-a fost dată de Dumnezeu este că fratele Daniells a stat destul în Președinție.... și mi s-a spus să nu mai am nicio convorbire cu el despre vreunul dintre aceste lucruri. Nu m-aș fi întâlnit cu Daniells în această privință și n-aș fi avut niciun cuvânt cu el. M-au rugat stăruitor să-i acord un interviu, dar n-am vrut.... Mi s-a spus să avertizez poporul nostru să nu aibă nimic de-a face cu acest lucru pe care îl învață ei.... Mi-a fost interzis de Domnul să-l ascult. M-am exprimat spunând că nu am nici cea mai mică urmă de încredere în el.... Tot acest lucru pe care

„Îl fac ei este o uneltire a diavolului.” Relatarea lui F. C. Gilbert despre un interviu care i-a fost acordat de Ellen White la 8 iunie 1910.

Vom continua acest subiect în articolul următor.

„Cel ce vede dincolo de suprafață, care citește inimile tuturor oamenilor, spune despre cei care au avut multă lumină: «Ei nu sunt mâhniți și înmărmuriți din pricina stării lor morale și spirituale.» «Da, ei și-au ales propriile căi, și sufletul lor își găsește plăcerea în urâciunile lor. Și Eu le voi alege nenorocirea și voi aduce peste ei lucrurile de care se tem; pentru că, atunci când am chemat, nimeni n-a răspuns; când am vorbit, n-au ascultat; ei au făcut ce este rău înaintea ochilor Mei și au ales ceea ce nu-Mi plăcea.» «Dumnezeu le trimite o lucrare de răătăcire, ca să creadă o minciună», pentru că «n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți», «ei au găsit plăcere în nelegiuire.» Isaia 66:3, 4; 2 Tesaloniceni 2:11, 10, 12.

„Învățătorul ceresc a întrebat: «Ce amăgire mai puternică poate înșela mintea decât pretenția că zidești pe temelia cea dreaptă și că Dumnezeu îți primește lucrările, când, în realitate, împlinești multe lucruri după politica lumească și păcătuiești împotriva lui Iehova? O, este o mare înșelare, o amăgire fascinantă, care pune stăpânire pe minți atunci când oamenii care au cunoscut odinioară adevărul confundă forma evlaviei cu spiritul și puterea ei; când își închipuie că sunt bogăți, s-au îmbogățit și nu duc lipsă de nimic, în timp ce, în realitate, duc lipsă de toate.»”

„Dumnezeu nu S-a schimbat față de slujitorii Săi credincioși, care își păstrează veșmintele nepătate. Dar mulți strigă: «Pace și siguranță», în timp ce asupra lor vine o nimicire neașteptată. Dacă nu va exista o pocăință temeinică, dacă oamenii nu-și vor smeri inimile prin mărturisire și nu vor primi adevărul așa cum este în Isus, ei nu vor intra niciodată în cer. Când va avea loc curățirea în rândurile noastre, nu ne vom mai odihni în nepăsare, lăudându-ne că suntem bogăți, îmbogății și că nu ducem lipsă de nimic.”

„Kdo může pravdivě říci: „Naše zlato je přetaveno v ohni; naše roucha jsou neposkvrněna světem“? Viděla jsem našeho Učitele, jak ukazoval na roucha takzvané spravedlnosti. Když je strhl, odhalil poskvrnu pod nimi. Potom mi řekl: „Což nevidíš, jak okázale zakryli svou nečistotu a zkaženost charakteru? „Jak se věrné město stalo nevěstkou!“ Dům mého Otce se stal domem kupectví, místem, odkud odešla božská přítomnost a sláva! Z této příčiny je tu slabost a síla schází.““

„Biserica, dacă nu se va pocăi și nu se va întoarce, ea, care acum este dospită de propria ei apostazie, va mânca din rodul propriei ei purtări, până când se va scârbi de sine însăși. Când va rezista răului și va alege binele, când Îl va căuta pe Dumnezeu cu toată umilința și va ajunge la înalta ei chemare în Hristos, stând pe platforma adevărului veșnic și, prin credință, apucând realizările pregătite pentru ea, va fi vindecată. Ea se va arăta în simplitatea și curăția ei date de Dumnezeu, despărțită de încurcăturile pământești, arătând că adevărul a făcut-o cu adevărat liberă. Atunci, membrii ei vor fi într-adevăr aleșii lui Dumnezeu, reprezentanții Săi.”
Testimonies, volumul 8, 249, 250.